ΈΤΟΣ Γ'. ΈΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 24 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1893 ΑΡΙΘ. 33

ΗΦΥΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Συνεργάται εἰσὶ δεκτοὶ πάντες. Δημοσιεύονται τὰ ἐγκρινόμενα ἔργα, καὶ αἱ εἰκόνες συνεργατῶν καὶ καλλιτεχνημάτων. Ἀγγελίαι μετ' εἰκόνων. Συνδρομαὶ δεκταὶ εἰς χαρτονόμισμα παντὸς ἔθνους.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ—ΕΠΙΣΤΗΜΗ—ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἕκαστον φύλλον λεπτὰ 15. Πώλησις εἰς τὰ κιόσκια καὶ πρακτορεῖα. Τόμοι ἁπλ. δρ. 8, χρυσόδ. 10. Ἐξωτ. φρ. 14. Οἱ συνδρομηταὶ λαμβάνουσι μέρος δωρεὰν εἰς τὰ λαχεῖα καὶ καλλιτεχνικὰ ἔργα τῆς «Φύσεως».

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2.— ΣΥΝΔΡΟΜΗ Ἐν ΕΛΛΑΔΙ, ἐτησία Δρ. 8.— ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ἐτησία Φρ. 12.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ἀναμνήσεις (μετ' εἰκόνος) ὑπὸ Η.—Πρωτοχρονιάτικο δῶρο, ὑπὸ Ν. Β. Κ.—Εἷς ναυαγὸς τῆς Ταορμίνας ὑπὸ Κ. Ι. Καρόλου.—Ῥωμαϊκὴ ἱστορία, (μετ' εἰκόνος) ὑπὸ Φ. Β.—Ὁ αἰτῶν πολλά, (ἀνάμνησις τῆς πρώτης τοῦ ἔτους) ὑπὸ Κ. Κ.—Τολμηρὸς καλλιτέχνης (εἰκὼν) ὑπὸ Θ. Τζαβέλλα.—Ἀνὰ τὸν κόσμον.—Δημοσιευθεῖσαι σελίδες κτλ.—Ἐπιστημονικὸν παίγνιον.—Ἀλληλογραφία τῆς «Φύσεως».— Ἀγγελίαι. κ. τ. λ.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Τοὺς πόθους μου θεία φωνή, μὲ ἁρμονίας ψάλλει. Τὸ ὄνειρόν μου ὡς ἀστὴρ, τοῦ βίου μου μαρμαίρει, κι' ὁ ἔρως μου, τῆς πίστεως ὁ μάρτυς, παράφορος ἐκ τοῦ πυρὸς, τῆς ἀτυχοῦς καρδίας, ρεμβώδης εἰς τὸν ἄπειρον τῆς εἱμαρμένης χρόνον, πλανᾶται θρηνωδῶν.

Ἀκοίμητος πρὸ τῆς εἰκόνος ἐκείνης, στρέφει τὸ ὄμμα δεδακρυσμένον, ὅπως ζωῆς τὴν ἐλπίδα λάβῃ, κι' ἀναπαυθῇ.

Μοσχοβόλος ὁ Ζέφυρος πνέει, μὲ τὸ ἄρωμα καὶ μὲ τὴν δρόσον, ν' ἀσπασθῇ τὴν γλυκεῖαν μορφήν, καὶ ὁ ἥλιος, ὁτ' ἀνατέλλει, τὰς ἀκτῖνας του πρῶτον ἐκεῖ, ῥίπτει μὲ χάριν.

Χαρμοσύνου ῥοδῶνος τὰ ἄνθη, μὲ μυρσίνην, μὲ ἴα, μὲ κρίνους, περιπλέκονται κύκλῳ, ὅπως στέψωσι 'κεῖ τὴν παρθένον, τὴν σεμνὴν τῆς καρδίας θεάν.

Εἴμεθα μόνοι· τὴν εἶχα ἐγγύς μου· Ὁ βορέας ἔξω ἐμυκᾶτο, ἀπὸ σύννεφα μαῦρα πυκνὰ, τοὐρανοῦ ἐκαλύφθη ὁ θόλος, καὶ τὰ κύματα ἀπὸ τοῦ βάθους, τοῦ μεγάλου κι' ὀργίλου μας πόντου, ἀφρισμένα μὲ πάταγον ἔσπων, εἰς τὴν ἀκτήν.

Εἴμεθα μόνοι! Ἡ καρδία μας ἔπαλλε σφόδρα, καὶ ὑπόκωφοι ἠκούοντο στόνοι, ἐκπεμπόμενοι ἐκ στήθους θερμοῦ· πλήν, τὰ βλέμματα προσηλωμένα εἰς τὸ ἔδαφος ἔμενον ἔτι, καὶ τὰ χείλη ἐλησμόνησαν τότε, καὶ τὰς λέξεις καὶ τὴν φωνήν· μᾶς ἐδέσμευεν ὁ ἔρως.

Ἀγωνία καὶ ἄγνωστος θλῖψις, καὶ ἀόριστος τότε δειλία, τὰς στιγμὰς διεδέχοντ' ἠρέμα.

Αἱ πνοαί μας θερμαὶ συνηνοῦντο, αἱ διάνοιαι ἔπλαττον κόσμους, ἔνθ' ἀνέσπερος βίος ἁπλοῦται, ἔνθ' ἀγάπη ἁγνὴ βασιλεύει.

... Πλήν, ὁ κάλυξ εἰς ὃν τὰς ἀκτῖνας, ῥίπτει ἥλιος ὁ ζωογόνος, στρέφει 'κεῖ τὴν μορφὴν μειδιῶσαν, μὲ ἀνέκφραστον χάριν ἠδεῖαν· οὕτω προσέβλεψα ἐκείνην, ἧς τὰ βλέμματα μὲ παρετήρουν, ὡς ἀκτῖνες θείου φωτός.

Τ' ὄνομά μου ἀϊφνης προφέρει, καὶ ἐγὼ τὸ ἰδικόν της φωνῶ· παραφόρως δ' τότ' εἰς ἀλλήλων, τὴν ἀγ-

κάλην ριπτόμεθ' ὁμοῦ.

Καὶ ἐκλαίομεν τότε σιγῶντες· ναί, καὶ τὸ δάκρυ ἐκεῖνο τ' ἀγνὸν, εἶν' τῆς καρδίας ἡ γλῶσσα.

* * *

Ἡσπαζόμεθα τότ' ἀπειράκις· καὶ μὲ τὸ πύρινον φίλημα 'κεῖνο, ὡμίλει ὁ ἔρως.

* * *

Ὦ στιγμαὶ ἡδυτάτης γαλήνης! σιωπῶσα ἀγνὴ εὐτυχία, ἥτις πνίγεις εἰς ἄβυσσον λήθης, τῆς ὀδύνης πικροὺς στεναγμούς, ὅπως μ' ἄνθη στολίσῃς καὶ ἴδῃς, τὰς ψυχάς μας φαιδρὰς, ὡς καὶ σύ.

Εὐτυχία, θεότης φιλτάτη, ἣν λατρεύει πιστὸς ὁπαδός, εἰς τοῦ ἔρωτος 'κεῖ τὴν ἀγκάλην, εὐτυχία γλυκύθυμος φίλη, μὲ εἰκόνας ζῶσα ὀνείρων, φεῦ! ἡ λύρα πιστῶς ν' ἀνακρούσῃ, τοὺς ψαλμούς σου δὲν θὰ δυνηθῇ.

. : Πλημμυρὶς αἰσθημάτων ὡραίων, τὰ φλεγόμενα στήθη δροσίζει, ὅταν σοῦ ἡ μορφὴ διαχύσῃ,τὴν μυρύπνουν αὔραν ἡμῖν . . .

Καρδία! Ἔρως! Ὡμίλουν ἔτι· ἡ δίψα ἡ ἀκόρεστος, τῆς φλογερᾶς ψυχῆς μας, δὲν εἶχε σβύσει ἀκόμη.

Τὸ ἄστρον τῶν ἐλπίδων μας, ἐφώτιζε λαμπρὸν ἀνέμενον οἱ ἄπειροι, τοῦ ἔρωτός μας πόθοι, αἰώνιοι, ἀτελεύτητοι. Πόθοι θερμοὶ ἀόριστοι, ἀγνοί, ἰδανικοί· πόθοι λατρείας φλογερᾶς, περιπαθοῦς ἀγάπης, ἀποδιώκοντες στιγμὰς δακρύων καὶ ὀδύνης, καὶ κύματα προχέοντες ἀρρήτου εὐφροσύνης . . . .

* * *

Πλήν, καὶ ὁ χρόνος ἐζηλοτύπει, καὶ ἡ Σελήνη φανεῖσα τότε, ἐκεῖ 'ψηλά, μᾶς εἶδε μόνους, ἐν τῇ ἐκστάσει,ἐν τῷ τοῦ ἔρωτος θαυμασμῷ,ἐν τῇ ἀγκάλῃ..

* * *

Ἐν εἴδωλον ἠγάπησα ἀπ' τῆς στιγμῆς ἐκείνης, πλειότερον δ' ἐλάτρευσα τὴν προσφιλῆ παρθένον, ἀφ' ὅτου τῆς καρδίας της ἡ μυστικὴ φωνή, μοὶ ἔκραζε μὲ τῶν παλμῶν τὴν μάγον ἁρμονίαν, «σὲ ἀγαπῶ».

. . . Εἰς τὰ ῥόδινα χείλη τῆς μούσης, ἄχ, ποσάκις μὲ πῦρ τῆς ἀγάπης, δὲν ἐφλόγισ' ὁ Ἔρως;

. . . Τὴν ἠγάπων μὲ ἔκστασιν θείαν, τὴν ἐλάτρευα μόνος σιγῶν, πλὴν ἐπῆλθε εὐδαίμων καιρὸς καὶ ἐκείνη «χρυσέ μου» μοὶ λέγει, «δὲν μ' ἐγνώρισας ἔτι καλῶς· ἂν σ' ἠγάπων ἐγὼ ἐνδομύχως, τοῦτο μόν' ἡ καρδία γνωρίζει· νῦν δ' ὁπότε αὐγὴ μειδιῶσα, ἀνατέλλ' ὑπεράνω ἡμῶν, καὶ τὸ φῶς τοῦ ἀγνοῦ ἔρωτός μας, χαιρετᾷ τὸν εὐέλπιδα βίον, καὶ τὰ δάκρυα σβύνει ἡ θέρμη, τῶν τοιούτων φαιδρῶν ἀσπασμῶν, ἃς ἐλπίσωμεν ἦδ' εὐτυχῶς». Καὶ τὴν ἔβλεπον καὶ μ' ἐθεώρει, μὲ ἠσπάζετο καὶ τὴν ἐφίλουν, δὲν μ' ὡμίλει κ' ἐγὼ σιωπῶν, δὲν ἐγνώριζον πῶς... τί... νὰ εἴπω. ἤμην βωβός.

Πλήν, ἀόριστος τότε τοῦ θάρρους, ἡ ἰσχὺς μ' ἐγκαρδιώνει, καὶ μὲ ἔνθεον κράζω φωνήν: «Ἄγγελέ μου».

Κ' ἐκείνη; Παράφορος νύμφη.....

* * *

Ἐπῆς σελήνης τὸν δίσκον μὲ πάθος, νῦν τὰ βλέμματα 'κεῖ συναντῶνται· καὶ ὁπότε ἐκείνη ἡσύχως τὴν γλυκείαν της κρύπτει μορφήν, εἰς νεφέλας, «Ἄχ! φίλη» φωνῶμεν «καὶ σὺ, τὸν ἀγνὸν ἔρωτά μας φθονεῖς;»,

Ὦ παρθένε σεμνοῦ μεγαλείου, τῆς ἀγνότητος νύμφη ὡραία, τ' οὐρανοῦ ἡ ἀθάνατος κόρη, τῶν ἀστέρων λαμπρὰ βασιλίς, ἀειπάρθενε πόθων μητέρα, μαγικὲ τῆς ἀγάπης λαμπτήρ, ζηλοτυπεῖς;

. . . . Ναί. ὁμοιάζει μὲ σὲ καὶ ἐκείνη!!

* * *

(Καὶ νῦν, ἀναμνήσεις μοὶ μένουσι μόνον, ὡς ὀπτασία ὀνείρου φαιδροῦ, καὶ τὸ δάκρυ μου πίπτει πενθίμως, εἰς γῆν. . . .)

Χαρικλῆς.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΔΩΡΟ

Ἄς χωρίσω τώρα τὰ δῶρα ἑκάστου. Μισὴ δωδεκάδα κάλτσαις καὶ ἓξ μανδήλια διὰ τὴν ὑπηρέτριαν καὶ ἓν χρυσοῦν νόμισμα 10 φράγκων· ἕνα λαιμοδέτη καὶ ἕνα ζεῦγος χειρόκτια διὰ τὸν μικρόν μου ἐξάδελφον· ἓν album φωτογραφιῶν διὰ τὴν φίλην μου Εὐγενίαν· ἓν ζεῦγος ὑποδημάτων καὶ ἓν χρυσοῦν νόμισμα διὰ τὸν μικρόν μας ὑπηρέτην. Ἀλλ' ἐλησμόνησα τὸ κυριώτερον: διὰ τὸν κ. Περικλῆν Ν. ποῦ μοῦ ἐχάρισε πέρυσι βαρύτιμον βραχιόλιον, προφασιζόμενος ὅτι δὲν τὸ ἠγόρασε ἀλλὰ τὸ εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὴν μητέρα του, ἐνῷ ἐγὼ ἐπληροφορήθην τὸ ἐναντίον, δὲν ἐφρόντισα ν' ἀγοράσω τὸ κατάλληλον δῶρον.

Ὁ ἀδελφός μου ἀναχωρήσας ἐπειγόντως δι' ὑποθεσίν του εἰς Καλάμας, τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῶν χριστουγέννων μοὶ ἀφῆκε 300 φράγκα. Ἄς παρατηρήσω πόσα μενοῦν ἀκόμη. (Λαμβάνουσα ἐκ τοῦ σύρτου θυλακίον τι ἐκ δέρματος ἐξάγει τὰ ἐναπομένοντα νομίσματα ἄτινα μετρᾷ). Μοὶ μένουν μόνον 28,25/00. Τί ἔξοδα! τί ἔξοδα! 100 φράγκα διὰ τὸ ἐνοίκιον, 85 διὰ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ τοῦ ἐμπόρου, 20 φρ. εἰς τὸ γαλακτοπώλην, ἄλλα μικρὰ ποσὰ διὰ διάφορα ἄλλα ψώνια καὶ ἰδοὺ ὅτι ὁ ἰσολογισμὸς εὑρίσκεται. Ἀλλὰ πῶς νὰ κάμω, μὲ τὸ εὐτελὲς αὐτὸ ποσὸν δὲν δύναμαι οὔτε νὰ σκεφθῶ κἂν περὶ τοῦ δώρου ὅπερ ἁρμόζει νὰ προσφέρω εἰς τὸν κ. Περικλῆν· θὰ ἦτο δὲ ἀπρεπὲς ἂν δὲν τῷ προσέφερόν τι.

— Κυρία, λέγει ἡ ὑπηρέτρια εἰσερχομένη, ἕνα παιδάκι ἔχει νὰ σᾶς δώσῃ ἕνα γράμμα. Τοῦ τὸ ζήτησα καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι θέλει νὰ σᾶς τὸ δώσῃ ἰδιοχείρως.

— Ἄς εἰσέλθῃ.

Ἐξελθούσης τῆς ὑπηρετρίας εἰσέρχεται ἐπταετὲς παιδίον πενιχρῶς ἐνδεδυμένον ἀλλ' ὡραῖον ὡς μικρό, πτερωτὸ ἀγγελοῦδι καὶ τῇ ἐγχειρίζει ἐπιστολήν. Ἀλλὰ πρὶν ἀκόμη προφθάσῃ ἡ Αὐρηλία νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιγραφὴν τῆς ἐπιστολῆς τὸ παιδὶ ἐξηφανίσθη.

Ἡ ἐπιστολὴ διηυθύνετο πρὸς αὐτήν. Τὴν ἀποσφραγίζει καὶ ἀναγινώσκει:

« Εὐγενεστάτη Κυρία Αὐρηλία,

Ἀπευθύνουσα πρὸς ὑμᾶς τὴν παροῦσαν, σᾶς ζητῶσυγγνώμην διὰ τὴν τόλμην μου ταύτην. Εἶναι ὀκτὼ ἔτη ἀφ' ὅτου ὑπηρέτουν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μακαρίτιδος τῆς μάμμης σας, τῆς καλῆς καὶ ἁγίας ἐκείνης γυναικὸς τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα μετ' εὐγνωμοσύνης φέρω πάντοτε εἰς τὰ χείλη μου. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καθὼς γνωρίζετε, ὑπανδρεύθην. Ἔχω ἤδη τέσσαρα τέκνα, ὁ σύζυγός μου εὑρίσκεται ἀπὸ πολλοῦ ἄνευ ἐργασίας, ὁ οἰκοδεσπότης πρὸς ὃν ὀφείλομεν δύο ἐνοίκια μᾶς ἠπείλησε σήμερον, ὅτι ἂν δὲν τὸν πληρώσωμεν μέχρι τῆς αὔριον, θὰ μᾶς ἐξώσῃ τῆς οἰκίας. Μὴ προσδοκῶσα ἄλλοθεν συνδρομὴ ἢ μόνον ἀπὸ ὑμᾶς, τολμῶ νὰ σᾶς παρακαλέσω, ὅπως μοὶ ἀποστείλητε τριάκοντα φράγκα, ἅτινα μοὶ ἀναγκαιοῦσι διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐνοικίου καὶ θὰ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων ἐφ' ὅρου ζωῆς.

Ἡ ἀφωσιωμένη δούλη σας
Μαρία Κ.
ὁδὸς . . . . . ἀριθ. 5 »

* * *

Τὴν δυστυχῆ! ποῖος ἠξεύρει τί Χριστούγεννα νὰ 'πέρασε· πρέπει νὰ τὴν συνδράμω. Ἀλλὰ πῶς! τῇ χρειάζονται μόνον διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐνοικίου δραχ. 30· τὸ ἀποθεματικόν μου εἶναι ὀλιγώτερον καὶ ὅμως πρέπει νὰ τῆς δώσω καὶ κάτι τι ἀκόμη.

Αἴφνης ἐνῷ διελογίζετο ταῦτα βλέπει ἐπὶ τοῦ διὰ τάπητος ἐστρωμένου πατώματος χρηματοφυλάκιον ἐκ μέλανος δέρματος. Κύψασα λαμβάνει αὐτό, τὸ ἀναγνωρίζει καὶ ἐνθυμεῖται ὅτι ἔπεσεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ κ. Περικλέους πρὸ μιᾶς ὥρας, ὅτε ἦτο ἐκεῖ καθ' ἣν στιγμὴν ἔκυψε νὰ ἀναλάβῃ ἐκ τοῦ πατώματος ἄνθός τι· ὀλισθῆσαν ἐκ τῆς κομβιοδόχης του. Τὸ ἀνοίγει ἐκφυλλίζει φύλλα τινα καὶ ἐπί τινος ἐξ αὐτῶν ἀναγινώσκει τὰ ἑπόμενα:

Πρὸς ἐνθύμησιν: Νὰ ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ν. — Νὰ διέλθω τοῦ χρηματιστηρίου πρὸς συνάντησιν τοῦ Δ. — Νὰ ἐξοφλήσω τὸν λογαριασμὸν τοῦ ῥάπτου μου. — Νὰ ἀγοράσω ἓν δακτυλίδιον διὰ τὴν δεσποινίδα Αὐρηλίαν.

* * *

Ἐξ τι διαμέρισμα ὑπῆρχον ἐπισκεπτήρια τοῦ κατόχου καὶ δύο χαρτονομίσματα ἐξ ἑκατὸν φράγκων ἕκαστον.

Ἡ Αὐρηλία ἐκπλαγεῖσα ἐπὶ τῷ ἀπροσδοκήτῳ τούτῳ εὑρήματι, ἠσθάνθη φρικίασιν ἀνεκφράστου χαρᾶς, ἀφ' ἑνὸς ἐπὶ τῇ τρανῇ ἐκδηλώσει τῶν πρὸς αὐτὴν αἰσθημάτων τοῦ Περικλέους εἰς οὗ τὴν καρδίαν δὲν εἶχεν εἰσέτι μαντεύσει, ὅτι ἐνεφώλευεν ἀγνὸς πρὸς αὐτὴν Ἔρως καὶ διότι τῇ παρεῖχετο εὐκαιρία ποιουμένη χρῆσιν, ἐπὶ ἀποδόσει, τῶν χρημάτων τούτων, ν' ἀνακουφίσῃ ἐκ τῆς δυστυχίας τὴν πτωχὴν Μαρίαν.

— Εὐδοκία, λέγει εἰς τὴν ὑπηρέτριαν, πήγαινε νὰ φέρῃς ἓν ἀμάξι καὶ ἑτοιμάσου νὰ ἔλθῃς ἔξω μαζύ μου.

Ἡ ἅμαξα δὲν ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ. Ἐπιβᾶσα δὲ αὐτῆς ἡ δεσποινὶς Αὐρηλία μετὰ τῆς ὑπηρετρίας της, διηυθύνθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀποστειλάσης τὴν ἐπιστολὴν Μαρίας.

* * *

Ἡ Μαρία, τύπος πραγματικῆς ἑλληνικῆς καλλονῆς καὶ ζηλευτῆς ὑγιείας, ἐλθοῦσα δεκατετραέτις εἰς Ἀθήνας προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κ. Ξ. μάμμης τῆς δεσποινίδος Αὐρηλίας καὶ μετὰ πενταετῆ ἔντιμον καὶ πρόθυμον ἐργασίαν παρὰ τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ συνέλεξεν ἐκ τῶν μισθῶν καὶ τῶν ἐκάστοτε διδομένων αὐτῇ δώρων μικρόν τι κεφάλαιον, ἐξασφαλίζον τὴν προῖκα της, ὅτε ἡμέραν τινὰ προσειδιασάσης αὐτῇ τῆς τύχης ἐζήτησε τὴν χεῖρα της εὐσταλής τις νέος ὀνόματι Ἀνδρέας Ν., εἰς ἐκ τῶν πρώτης τάξεως ἐργατῶν κατοπτροποιείου. Ἡ Μαρία συνήνεσε καὶ μετά τινας ἡμέρας ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι, ἀνταλλαξάσης τοὺς στεφάνους τῆς μητρὸς τῆς δεσποινίδος Αὐρηλίας, ἥτις καὶ ἐδώρησεν εἰς τὴν νύμφην πολύτιμον καρφίτσαν ἀξίας 600 περίπου φράγκων.

Ὁ βίος τοῦ νεαροῦ ζεύγους διέρρεεν ἐν χαρᾷ καὶ εὐτυχίᾳ. Ἀλλὰ μετὰ τὸ ἕκτον τοῦ γάμου των ἔτος ὁ ἄτυχης σύζυγος προσβαλλόμενος βαθμηδὸν ἐκ τῶν χημικῶν ἀναθυμιάσεων τοῦ ἐργοστασίου ἠσθένησε μείνας κλινήρης ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον. Ἡ ὑγεία του ἐκλονίσθη κατὰ τοσοῦτον, ὥστε οἱ ἰατροὶ τῷ συνέστησαν νὰ ἀπόσχῃ ἐντελῶς τῆς ἐργασίας ταύτης.

Ἦτο ἤδη πατὴρ τεσσάρων τέκνων. Ἤνοιξε τῇ συνδρομῇ φίλων τού τινων ἐμπορικὸν κατήστημα εὐθηνῶν εἰδῶν καὶ ἐκέρδιζε τὰς πρὸς συντήρησιν τῆς οἰκογενείας του. Ἡ τύχη ὅμως τῷ ἐφάνη καὶ πάλιν δυσμενής, διότι μὴ ἀνταποκρινόμενος εἰς τὰ ἔξοδα εἰς ἃ ὑπεβάλλετο καὶ στενοχωρούμενος ἐκ τῶν δανειστῶν του ἠναγκάσθη νὰ χρεωκοπήσῃ· εὑρέθη δὲ μετ' ὀλίγον ἄνευ ὀβολοῦ καὶ μετὰ πολλὰς δυσκολίας κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ ἰδιωτικήν τινα θέσιν παρ' ἐμπορικῷ τινι γραφείῳ ἐξοικονομῶν οὕτω τ' ἀπολύτως ἀναγκαῖα.

Ἦτο Δεκέμβριος μὴν ὅτε τὸ κατάστημα λόγῳ οἰκονομίας ἀπήλλαξε τὸν Ἀνδρέαν τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἔμεινεν αὔθις ὁ δυστυχὴς ἄνευ πόρων.

Εἰς τὴν οἰκογένειάν του ἐβασίλευεν ἡ πενία· γνώριμοι καὶ φίλοι του βλέποντες αὐτὸν καθ' ὁδὸν ἀπέστρεφον σκοπίμως τὸ πρόσωπον ἢ μετέβαλλον διεύθυνσιν φόβῳ μὴ ζητήσῃ παρ' αὐτῶν τι.

Τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων ἐπιτροπὴ ἐκ φιλανθρώπων περιερχομένη τὰς συνοικίας διένεμεν εἰς τοὺς ἀπόρους βοηθήματα. Διῆλθον καὶ ἐκ τῆς κατοικίας του, ἥτις ἦτο ἐλεεινὸν καὶ ἀνήλιον δωμάτιον εἰς τὸ βάθος βαρβορώδους αὐλῆς καὶ ἔδωκαν εἰς τὴν σύζυγόν του τεμάχιον κρέατος, χριστόψωμον, δρυζαν καὶ δύο δραχμὰς Οὕτω δὲ ἡ Γέννησις τοῦ Σωτῆρος ἐωρτάσθη καὶ ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ εὐφροσύνως ὁπωσδήποτε, ἐν μέσῳ τῶν σκιρτημάτων καὶ τῶν φαιδρῶν καὶ ἀθῴων γελώτων τῶν τέκνων του, ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν ὁποίων ἀπεικονίζετο ἡ εὐθυμία καὶ ἡ ζωηρότης. Ἀλλ' ἡ εὐτυχία αὕτη ταχέως διέρρευσε, διεδέχθη δ' αὐτὴν μετὰ τρεῖς ἡμέρας καὶ αὖθις ἡ ἐπάρατος ἀπελπισία καὶ εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ δυστυχοῦς πατρὸς ἀνεκυκῶντο ἀπαίσιαι σκέψεις.

Ὁ πτωχὸς πατὴρ ἐξῆλθε τὴν πρωΐαν ἐλπίζων νὰ εἰσπράξῃ τι ἐκ τῶν ἀπείρων ὀφειλετῶν του.

* * *

Ἡ φέρουσα τὴν δεσποινίδα Αὐρηλίαν ἅμαξα ἔστη πρὸ τῆς αὐλαίας θύρας τῆς Μαρίας καὶ δύο γυναῖκες κατελθοῦσαι τῆς ἁμάξης ἐχώρησαν πρὸς τὴν τρώγλην ἀφ' ἧς ἠπειλεῖτο νὰ ἐκβιωχθῇ ἡ ἄτυχής οἰκογένεια.

—Μαρία, ἀνέκραξεν ἡ δεσποινὶς Αὐρηλία, ἰδοὺ λάβε αὐτὰ τὰ χρήματα. Καὶ τῇ ἔδωκε καὶ δύο χαρτονομίσματα, ἐνῷ ὑπελόγιζε νὰ τῇ δώσῃ ἕως πεντήκοντα φράγκα.

Ἡ θέα τῆς δυστυχοῦς γυναικός, εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ὁποίας ἡ ἀθλιότης εἶχε βαθέως ἐγχαραχθῆ, τῇ ἐκίνησε ζωηρὰν συμπάθειαν. Κατὰ τὴν στιγμὴν δ' ἐκείνην καὶ πλειότερα ἀκόμη θᾶ τῇ ἔδιδεν ἐὰν εἶχεν.

— Ὦ εὐχαριστῶ! Κυρία, μυριάκις εὐχαριστῶ.

Καὶ ριφθεῖσα εἰς τὰ γόνατα ἡ πτωχὴ γυνὴ τῇ κατεφίλει τὰς χεῖρας παραφόρως, περιβρέχουσα ἅμα αὐτὰς διὰ κρουνῶν δακρύων.

Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν ὁ σύζυγος περιαλγὴς καὶ τρέμων καὶ καθίσας ἐπὶ πεπαλαιωμένου τινος ἐδράνου ἔλαβεν ἐπὶ τῶν γονάτων του τὸ μικρότερον τέκνον του καὶ ἠτένιζεν αὐτὸ περίλυπος καὶ ἄφωνος

Ἔξω εἰς τὰς ὁδοὺς ἦτο μέγας συνωστισμός. Τὰ μαγαζεῖα ἦσαν πλήρη κυριῶν ἐξοδευουσῶν ἀφειδῶς πρὸς ἀγορὰν ἀθυρμάτων καὶ πλαγγόνων. Παῖδες, παιδίσκαι καὶ ἔφηβοι πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας διὰ ροκανῶν καὶ συριχτρῶν ἐπλήρουν τὴν ἀτμοσφαίραν ἐκκωφωτικῶν ἤχων.

Ἡ σύζυγός του πλησιάσασα αὐτὸν τῷ ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρα τὰ δύο χαρτονομίσματα, ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ὁποίων οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ δυστυχοῦς ἐπληρώθησαν δακρύων χαρᾶς.

— Ἔλα. τῷ λέγει ἡ Μαρία, νὰ εὐχαριστήσῃς καὶ σὺ τὴν εὐεργέτιδά μας.

Καὶ ὁ πατὴρ μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῶν τεσσάρων τέκνων ἐγονάτισαν ἐν συμπλέγματι καὶ ὑψώσαντες τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς αὐτὴν ἐψέλλισαν εὐχαριστηρίους τινὰς λέξεις ἀκαταλήπτους.

— Λάβε αὐτὸ τὸ χρηματοφυλάκιον λέγει αὐτῷ ἡ δεσποινὶς Αὐρηλία,καὶ φέρε το ἀμέσως εἰς τὴν διεύθυνσιν ταύτην, ἣν ἐσημείωσε διὰ μολυβδίδος, προσθέσασα κάτωθεν τὰς ἑξῆς λέξεις.

« Εὐχαριστῶ ἀπείρως· εἶμαι ὀφειλέτις καὶ εὐγνώμων.
Αὐρηλία »

Ὁ Ἀνδρέας συμφώνως πρὸς τὴν γραφεῖσαν διεύθυνσιν ἔφερε τὸ χρηματοφυλάκιον εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ κ. Περικλέους Ν.

* * *

Εἶναι πρωτοχρονιά.

— Κυρία, ἔρχεται ὁ κ.Περικλῆς.

— Ἄνοιξε γρήγορα!

—Κύριε Περικλῆ, τῷ λέγει ἡ δεσποινὶς Αὐρηλία μετὰ τὰς ἀνταλλαγείσας ἀμφοτέρωθεν εὐχὰς ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ ἔτους, σᾶς ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν τολμηρὰν πρᾶξίν μου. Λυποῦμαι διότι δὲν δύναμαι ἀμέσως νὰ σᾶς ἀποδώσω τὰ δανεισθέντα . . . . Ἀλλὰ φρονῶ ὅτι πολὺ θὰ εὐχαριστηθῆτε μανθάνοντες ὅτι συνετελέσατε νὰ σώσω ἐκ τῆς δυστυχίας ἓξ ἀθῶα πλάσματα. Καὶ τῷ διηγήθη ἐν λεπτομερείᾳ ὅλην τὴν ἱστορίαν, ἀκουσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Περικλέους μετ' ἄκρου ἐνδιαφέροντος.

— Σᾶς συγχαίρω ἐκ καρδίας ἀπήντησεν. Ἰδοὺ καὶ τὸ δῶρον ὅπερ εἶχον κατὰ νοῦν νὰ σᾶς προσφέρω.

Καὶ τῇ ἐνεχείρισε πολύτιμον δακτυλίδιον, ὅπερ ἀκολούθως ὁ ἴδιος ἐφόρεσεν εἰς τὸν δάκτυλόν της.

— Τί εὐτυχία! ἀνεφώνησεν ἡ δεσποινὶς Αὐρηλία. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν προσεδόκων τιαύτην τιμήν.

—Αὐρηλία, ὁ ἀδελφός σας γνωρίζει τὸ μυστικὸν ὅπερ βαθέως εἶναι κεχαραγμένον εἰς τὴν καρδίαν μου. Δὲν ἀνέμενον δὲ ἡ κατάλληλον εὐκαιρίαν ὅπως σᾶς καταστήσω γνωστὸν ὅτι πρὸ πολλοῦ σᾶς ἐξέλεξα ὡς σύζυγόν μου. Ἂν συναινῆτε, τὸ δακτυλίδιον τοῦτο ἂς θεωρηθῇ ὡς ἀρραβών.

Ἡ Αὐρηλία, καταπόρφυρος γενομένη, τῷ ἀπήντησε μετὰ περιφράσεων ὅτι ἀσμένως ἀποδέχεται τὴν δήλωσίν του καὶ ἀποσπάσασα χαριέντως τὴν χεῖρα της ἐκ τῶν στιβαρῶν χειρῶν τοῦ Περικλέους ὀπισθοχώρησε καὶ πετῶσα ἐκ τῆς χαρᾶς της εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον εἰποῦσα αὐτῷ:

— Εἰς τὸ ἐπανιδεῖν,ὅταν ἐπιστρέψῃ ὁ ἀδελφός μου.

N. B. K.

ΕΙΣ ΝΑΥΑΓΟΣ ΤΗΣ ΤΑΟΡΜΙΝΑΣ

(Τῇ Διδι Μρθ. Π.)

Εἰς τὰ παράλια τῆς ....., ὅπου σπανιώτατα τὸν χειμῶνα βλέπουσι τὸν ἥλιον ἐν τῇ πλήρη αὐτοῦ μεγαλοπρεπείᾳ, ἄμαξα καινουργής, συρομένη ὑπὸ ἀραβικῶν ἵππων διήρχετο βραδέως, φέρουσα δύο γυναῖκας· τὴν μάμην μετὰ τῆς δεκαοκταέτιδος ἐγγονῆς.

Ἀλλ' ἡ Σώσωμ—ἡ ἐγγονή, διατάσσει νὰ σταθῶσι, καὶ πρώτη πετῶσα ἐκ τῆς ἁμάξης, σπεύδει νὰ ἴδῃ εἰς τὸ μέρος εἰς ὃ ἤκουσε μεμιγμένους ἤχους ἐξησθενημένης ζωῆς, μετὰ τῶν βροντωδῶν τῆς ἐξουσίας φωνῶν.

— Ὦ Σεβάσμη! ἀποτεινομένη πρὸς τὴν μάμην της, λέγει, παρετήρησον ὀλίγον δεξιά... εἶναι εἷς ναύτης! πόσον εἶναι ἐξησθενημένος.

Ἐν τούτοις ἡ ἅμαξα ταχέως ἔφθασεν εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος μετὰ τὰς ἐπιμόνους τῆς γραίας μάμης διαταγάς, ἐπιμενούσης νὰ ἐξακολουθήσωσι τὸν δρόμον των.

— Ἀλλ' ἰδέ, παρατήρησον, ὦ μάμη, μοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι Ἰταλὸς ναύτης· διακρίνεται ἀπὸ τοὺς περικυκλοῦντας αὐτόν. Εἶναι ὠχρὸς καὶ φαίνεται πάσχων.

Τὸν οὕτω περικυκλωμένον ἐκράτουν στιβαραὶ χεῖρες ἀνθρώπων τῆς ἐξουσίας, ἐφαίνετο δὲ ὡσεὶ νὰ ὠμίλῃ μόνος του, ζητῶν ἀνωτέραν τινὰ δικαίαν δύναμιν, ὅπως ἐπέμβῃ, καὶ ἀπαλλάξῃ αὐτὸν ἀπ' ἐκείνους, οἵτινες νομίζοντες τὸν δυστυχῆ τρελλὸν προθυμοποιοῦντο ἐνίοτε νὰ τὸν φιλοδωρῶσι μὲ ῥαβδι-

σμούς, διὰ νὰ ἐκτελέσωσιν ἴσως τὸ καθῆκόν των! Μάτην ὁ δυστυχὴς διεμαρτύρετο, ὅτι ἔπασχε.

— Εἶναι τρελλὸς, ἀπήντησαν εἰς τὴν ἐρώτησιν τῶν κυριῶν. Ὁ Ναύτης τὰ πάντα εἶδε τὰ πάντα ἠσθάνθη καὶ τὰ πάνθ' ἤκουσε. Ἐπροχώρησε βήματά τινα καὶ βιαίως ἀποσπασθεὶς ἐξ αὐτῶν ἐχαιρέτισε σιωπηλῶς, ἡτοιμάζετο δὲ νὰ ὁμιλήσῃ, ὅτε ἡ ἄγνωστος ἠρώτησε νὰ μάθῃ τὰ διατρέξαντα,

Τὸ πρόσωπον τοῦ νέου μετεμορφώθη. Οἱ βαθεῖς ἀποστίλβοντες ὀφθαλμοί του, ἐν οἷς συνεκεντροῦτο ὅλη ἡ ζωὴ ἥτις τῷ ὑπελείπετο, προσηλώθησαν εἰς τὴν ἄγνωστον.

— Δὲν εἶμαι τρελλὸς ἀνέκραξε· μὲ διακεκομμένην, ἀλλὰ ἠχηρὰν φωνὴν, ταχύτητος ἅμα καὶ ἀνυπομονησίας.

Ὑπὸ τὴν φωνὴν ταύτην ἀνεγνώρισαν ἄνθρωπον ἀδίκως πάσχοντα, ὅστις οὐδὲν ἄλλο ἔχων κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὅπως ὑπερασπισθῇ, ἐφαίνετο ζητῶν βοήθειαν.

— Ἀφήσατε ὑπ' εὐθύνην μας, εἶπον, εἰς τοὺς ἄλλως τε γνωστοὺς τῆς ἐξουσίας ἀνθρώπους, καὶ ἀναχωρήσατε.

Ἡ ὡχρὰ κοιλοπάρειος μορφή του ἤρχισε νὰ ζωογονῆται. Καίτοι δὲ τὰ χαρακτηριστικά του δὲν ἦσαν τοιαῦτα, ὥστε νὰ ἐπισύρωσι τὴν εὔνοιαν τῶν δύο γυναικῶν, ἐν τούτοις παρουσίαζον κάποτε ἔκφρασίν τινα εὐχάριστον, ὡσανεὶ ἡ ὡραιότης νὰ ἐκοιμᾶτο ἐλαφρῶς καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις νὰ ἐξηγείρετο Εἰς τοιαύτας στιγμὰς φυσιογνωμιστής τις θὰ διέκρινεν ἂν ὄχι κάλλος, ἀρκετὴν ὅμως χάριν.

— Πῶς εὑρίσκεσαι ἐδῶ, πόθεν εἶσαι;

— Ἀπὸ τὴ Νάπολι τῆς Ἰταλίας ἐψέλλισε . . . Φαβιάνης Γαριβάλδης ναυαγὸς τῆς Ταορμ....., καὶ πῶς δὲ ἐμάθετε ἐξακολουθεῖ νὰ λέγῃ, τίποτε· δὲν εἶναι δυνατόν, καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ,...ὅταν «ἐπέσαμε στὴν *φορτουνιασμένη*, ἀφοῦ *τρακάραμε* μ' ἕνα μεγάλο πλοῖο, κ' ἔβλεπα ὅτι τὰ κύματα μὲ παρεσύρανε, ἤθελα καὶ ἐγὼ νὰ πεθάνω..... ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα.... Λέγουν πῶς εἶμαι τρελλός· ψέμματα! . . . Ἔχω τὰ λογικά μου καλλίτερα ἀπὸ πολλοὺς ποῦ νομίζουν πῶς εἶναι ἔξυπνοι ..... Ἄλλοι ἐσώθησαν, ἐξακολούθεῖ, καὶ φθάσανε στὴ πατρίδα. ἄλλοι ἐπνίγηκαν, καὶ ἄλλοι, ὡς ἐγὼ ναυαγισμένοι ὑποφέρουνε. Ἀλλ' ἦτο τόσον ἀδύνατος ὥστε ἡ διήγησις τὸν κατέβαλλε τόσον, ὥστε ἔπεσε κατὰ γῆς.

Τὸν ἀνεσήκωσαν καὶ τὸν παρέλαβον.

Ἐφρόντισαν ν' ἀποσταλῇ διὰ Μ... εἰς Νάπολι. Ἀλλ' ὁ τοὺς διαβάτας ἐπιτηρῶν ἰατρὸς τὸν ἐσταμάτησε, καὶ ταχέως ἀνακαλύψας ὅτι ἦτο φθισικός, εἶπεν, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν παραλάβῃ τὸ ἀτμόπλοιον.

Ὁ ναύτης ἐξ ἀπελπισίας μὴ δυνάμενος νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν, παρετήρησε τὸν ἰατρὸν διὰ τρόπου τοσοῦτον ἐκφραστικοῦ, ὥστε οὗτος ἠναγκάσθη νὰ ἐρωτήσῃ.

— Κάτι κυρίαι, μία κόρη. . .αὐταὶ μὲ παρέλαβον λέγει.

Ὁ ἰατρὸς ταραχθεὶς ἔσπευσεν ἀμέσως ὅπως ἀνεύρῃ τὰς κυρίας, αἵτινες τὸν παρέλαβον, καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἐπιστρέψας τῷ λέγει:

— Ἔ! παιδί μου ἂς ἔχῃς μεγάλη χάρι, διότι ἔτυχε νὰ γνωρισθῇς μὲ αὐτὴν τὴν κυρίαν καὶ μὲ τὴν ἐγγονήν της. Λάβε λοιπόν, τὴν θέσιν σου· τὸ εἰσιτήριόν σου εἶναι τρίτης θέσεως.

Κατ' ἐξαιρετικὴν δὲ εὔνοιαν ἐτοποθετήθη εἰς καλὸν μέρος.

Ὁ Φαβιάνης καθίσας ἐπί τινος ἐξέδρας καὶ αἰσθανθεὶς ἑαυτὸν καλλίτερον ἤρχισε νὰ σκέπτηται .... Λοιπὸν ἡ εὐεργέτις του; . . .

Θὰ ἔλεγέ τις βλέπων αὐτόν, ὅτι νέά τις ἀνησυχία προσετίθετο εἰς τὰς ἄλλας ἀνησυχίας του.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἤρχισε νὰ ἐρευνᾷ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του πέριξ, ὅπως ἀναγνωρίσῃ τὴν σώτειρά του. Συχνάκις ἐπανελάμβανε «ἐγγονὴ κομίσσης». Ὄχι, δὲν τὸν ἐξέπληττε τὸ μεγαλεῖον τοῦ τίτλου, τὸν ἐξέπληττε τὸ μεγαλεῖον τῆς πράξεως. Μόλις ἠδύνατο νὰ σταθῇ ὄρθιος, ἔμεινε ὅμως ἐπὶ πολὺ, ὑψώνων τοὺς ὤμους του μὲ φυσιογνωμίαν ἀνθρώπου τὰ πάντα ἔχοντος καὶ μηδὲν ἔχοντος. Ἐσκέφθη, ἐσκέφθη ἀκόμη ὀλίγον· τέλος ἐκοιμήθη.

Ὁ ὕπνος γαλουχεῖ τοὺς δυστυχεῖς ὡς μήτηρ.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἐξυπνήσας ἠσθάνθη ἑαυτὸν καλλίτερον καὶ ἐπροχώρησεν ὅσον τῷ ἐπέτρεπον τὰ ὅρια τῆς θέσεώς του. Εἰς τὸ ἄκρον ἐστάθη ὡς κεραυνόπληκτος. Ἀνεγνώρισε λευκὸν πῖλον, κυανὴν ἐσθῆτα· ἦτο ἡ ἐγγονὴ τῆς κομίσσης, ἥτις αἴφνης ἐχάθη μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν. Ἀκουσίως ἠθέλησε νὰ προχωρήσῃ ἀλλ' ἀνεκρατεῖτο ἑκάστοτε, αἰσχυνόμενος ν' ἀναμιχθῇ, ῥυπαρὸς αὐτός, μεταξὺ τοῦ ὡραίου ἐκείνου πλήθους, καὶ ἀπεμακρύνθη κατευθυνόμενος πρὸς τὴν θέσιν του.

Ἀπὸ στιγμὴν εἰς στιγμὴν ἀλλοιοῦτο· ἐφαίνετο ὡσεὶ καφαρρέων ἐν ἑαυτῷ· ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ σταθῇ, νὰ λογιρθῇ, νὰ ὁμιλήσῃ, καὶ ἤδη ἀκόμη, ἓν μόνον ἐσκέπτετο μηχανικῶς ποῦ νὰ τὴν ἴδῃ. Καὶ πῶς νὰ μὴ εὐχαριστήσῃ ἀρκούντως τὴν σώτειράν του;

Ἡ βαθυτέρα θλίψις ἡ καταλαμβάνουσα ὑμᾶς, καὶ ἡ ἀπογοητεύουσα, εἶνε νὰ ὑποπτευθῶμεν ἅπαξ τὸ ἀντικείμενον τῆς καθαρᾶς ἀγάπης μας· δὲν ὑπάρχει πλέον μέλλον, δὲν ὑπάρχουσι πλέον προσφιλεῖς αὐταπάται· ἡ καρδία διατελεῖ, οὕτως εἰπεῖν εἰς ἀένναον ἀσφυξίαν καὶ ἐξάντλησιν.

Τὰ γεγονότα παρήρχοντο ἀστραπηδὸν πρὸ τῆς διανοίας του, ὡμολόγει καθ' ἑαυτόν, ὅτι ἦτον ὡραία, ὅτι ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς ἀπεικονίζετο ἡ σφραγὶς τοῦ οἴκτου. Ἐκοιμᾶτο ἐπί τινα λεπτὰ ἐξυπνῶν δὲ ἐκ διαλειμμάτων. «Ἐὰν ἤρχετο νὰ ἐρωτήσῃ διὰ τὴν ὑγείαν μου»! ἔλεγεν χαμηλῇ καὶ ἐξησθενημένῃ φωνῇ.

Ἓν εἶχε κατὰ νοῦν νὰ ἀποθάνῃ ἐν τῇ πατρικῇ του ἑστίᾳ κατὰ τὴν Piazza del Duomo.

II

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο.

Ἓν ἐσκέπτετο, ἐὰν ἦτο ὑγιής . . . . καὶ αὐτὸς θὰ εἰργάζετο μετὰ τῶν ἄλλων, γυμνόπους, μὲ γραμμωτὴν μόνον φλανέλαν ἐπὶ τοῦ κορμοῦ· ὡραῖος ὅπως ἄλλοτε ἦτο. Ὦ! πόσον θὰ ἦτο εὐτυχής, ἐὰν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀνέσυρε τὸ παραπέτασμα, ὅπως ὁ ἥλιος τοὺς ἀναζωογονήσῃ. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα ἐσκέπτετο ἀγωνιῶν, καὶ μὴ δυνάμενος πλέον ἤρχησε νὰ κλαίῃ ὡς μωρὸν παιδίον.

Διακεκομμένος βὴξ διερρήγνυε τὸ σεσηπὼς στῆθός του.

Μήπως δὲν θὰ ἐπανέβλεπε πλέον τοὺς σωτῆρας του. Ἑβδομάδες διέρρευσαν ἔκτοτε . . . Καθ' ἑκάστην ἐξησθένει πλειότερον· ὁ ἰατρὸς ἤρχετο μόνον ὅπως τὸν βλέπῃ, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐγένετο ἐπὶ ποδός, ἐνόμιζε περιττὸν πλέον νὰ ἐξετάζῃ τὴν ἀσθένειάν του. ἐγνώριζε, ὅτι τὸ ἄγγεῖον ἦτο ἤδη ἀρκετὰ ῥαγισμένον· ὀλίγον μόνον τονωτικά, καὶ ταῦτα τῷ ἦσαν ἀρκετά.

Πρωΐαν τινα εἶδε τὴν κόμισσαν ὄπισθεν τοῦ ἰατροῦ, ἔβλεπεν καὶ ἐσκέπτετο. Βεβαίως ἡ μάμη θὰ ὡμίλει περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν ἐγγονήν της, καὶ θὰ τὴν ὡδήγει ἐκεῖ. Βραδέως σπεύδει νὰ περιβληθῇ τὰ καλλίτερα ἱμάτιά του, καὶ ἀναμένει.

Νέός τις ἔφερε πρὸς αὐτὸν διάφορα γλυκίσματα.

— Ἐκ μέρους τῆς Κυρίας.

Καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἐξέπεμψεν κραυγήν, μίαν μόνην, διαλογιζόμενος, ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ τὴν ἔβλεπεν, ἀφοῦ ἤδη γνωρίζουσα αὐτὸν οὕτως ἀσθενεῖ δὲν ἤρχετο· ἔπεσε λυπόθυμος.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἦλθεν ὁ ἰατρὸς καὶ τὸν εὗρε εἰς ἄκρον ἐξησθενημένον, μὴ παύοντα δὲ νὰ παραληρῇ καὶ νὰ τὸν ἐρωτᾷ, ὅταν ῥίπτουν ἄνθρωπον ἀποθανόντα εἰς θάλασσαν, δὲν ἔρχονται ὅλοι οἱ ἐπιβάται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος; δὲν εἶναι ἔτσι; ὅλοι;

— Θὰ ἔλθῃ! . . . . Θὰ ἔλθῃ! . . . .

Ἦλθε ὅμως ἡ στιγμὴ καθ' ἣν ἐφαίνετο ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ διαφύγῃ τὸν θάνατον, αἱ δυνάμεις του ἐξέλειπον, καὶ πράγματι δὲν εἶχεν πολλὰς στιγμὰς ὁ ἀτυχής. Ἡ φωνή του δὲν ἐξήρχετο πλέον ἀπὸ τοῦ στήθους του, εἰ μὴ μετ' ἀγωνίας, ἡ δὲ ἀναπνοή του καθίστατο δύσκολος.

— Θὰ ἔλθῃ, καὶ πάλιν ἀνεφώνησε.

Αὗται ἦσαν αἱ τελευταῖαι του λέξεις.

Τὰ χείλη του ἔκλεισαν φέροντα πικρὸν μειδίαμα. Ἀπέθανε.

III

Τὰ πάντα προετοιμάσθησαν ταχέως, ὅπως συνήθως γίνονται, ὅτάν τις ἀποθάνῃ ἐν ἀτμοπλοίῳ κατὰ πολυήμερον ταξείδιον. Ἐδῶ ὁ θάνατος εἶνε γλυκύς, ταχύς, εὔκολος.

Πάντες οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἐτάχθησαν ἑκατέρωθεν. Ὅλοι προσήρχοντο, ἐκ τῶν πρώτων δὲ ἡ κόμησσα μετὰ τῆς ἐγγονῆς της. Αὕτη οὐδόλως ὑπόπτευε τὴν τελευταίαν ἀπαγόρευσιν τοῦ δυστυχοῦς ναυαγοῦ.

Πάντες κατελήφθησαν ὑπὸ βιαιοτάτων συγκινήσεων. Ἰεπλοίου. Ὑπῆρξε καὶ αὐτὸ, ἔλαμψε, καὶ ἐσβέσθη!

Πάντες εἶδον τὸ κιβώτιον ὁλισθῆσαν πρὸς τοὺς γηραιοὺς τοῦ Ἄτλαντος κόλπους.

Τὸ ἀφροσκεπὲς πέλαγος τὸ ἐδέχθη ὑπὸ μέλαιναν χροιάν.

Ἀρά γε ἐκ τῆς μελαίνης βαφῆς τοῦ κιβωτίου; Ἔκαμε καὶ αὐτὸ ὅπως καὶ οἱ ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ ἀναπάλσεις τινας, προσέκρουσεν εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ πλοίου ἀπετέλεσε στιγμιαίας μαρμαρυγάς, καὶ ἀπέβη ὡς οἱ ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ ἐκ νέου ἤρεμον.

Ἓν μόνον εἶδον οἱ παρευρισκόμενοι γεγραμμένον εἰς τὸ

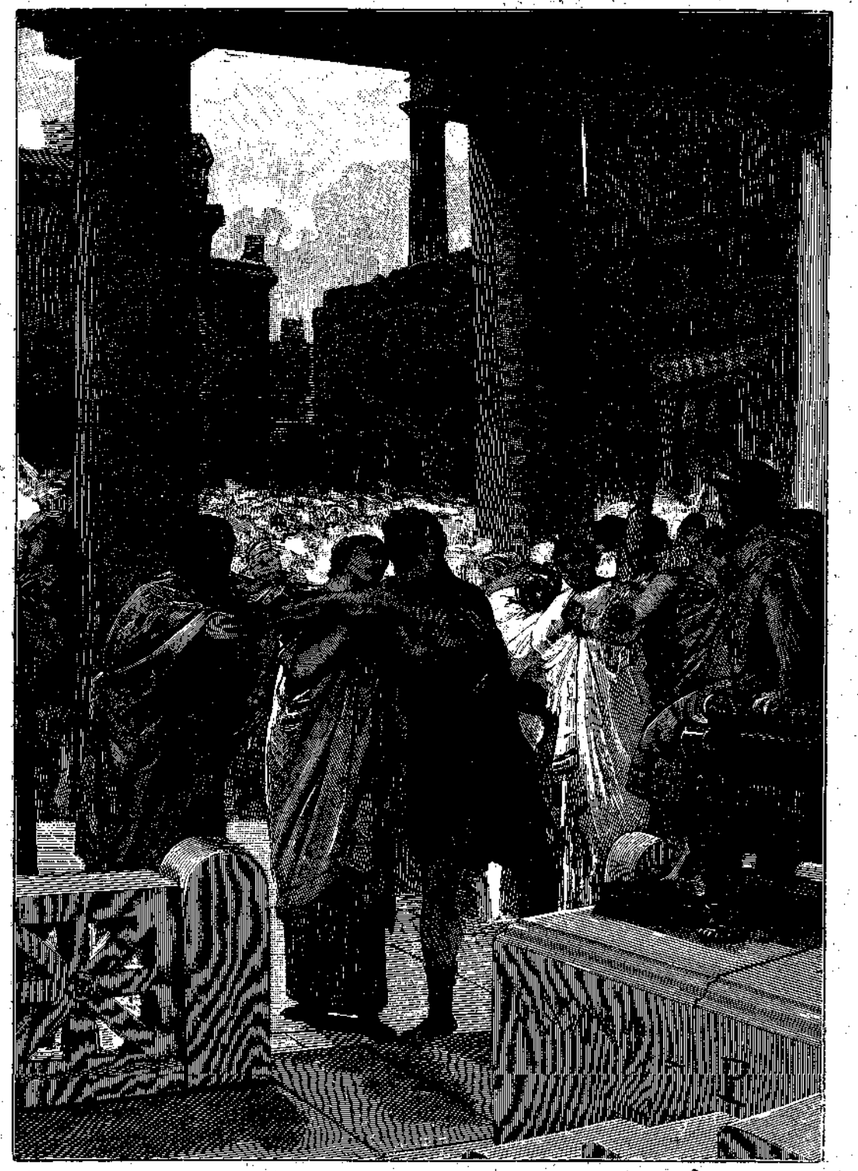

Ο ΦΟΝΟΣ ΤΗΣ ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

ρεύς τις παρατυχὼν ἀνέγνωσε τὰς κεκανονισμένας εὐχάς.

Ἡ θάλασσα ἔμελλε νὰ καλύψῃ διὰ παντὸς πλέον, ἀλλ' ὡς πτῶμα ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον πρὸ ἡμερῶν τὰ κύματα ἔφερον ἀγωνιῶντα ἐπὶ τῆς λευκῆς ῥαχεώς των ζῶντα.

— Μάνα, ἐφώναζε ναύκληρός τις.

Τὰ ἄστρα ὠχρίων, κατ' ἐκείνην δὲ τὴν στιγμὴν διάττων ἀστὴρ, ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕψους, διέγραψε φωτεινοτάτην εἰς τὸ στερέωμα γραμμὴν, καὶ ἐλθὼν ἐσβέσθη ὑπερθεν τοῦ κιβώτιον τὸ κεχρισμένον ὡς φέρετρον

Προσοχὴ.... ἡ ὑγρασία τὸ βλάπτει.

Καὶ αὐτὴ ἡ ὑπέρυθρος δύσις ἤρξατο ὠχριῶσα καὶ μετ' ὀλίγον τὸ σκότος διεχύθη. Μία φωνὴ ἠκούσθη. Ὁ λ ο τ α χ ῶ ς.

Οἱ ἐπιβάται ἀπεμακρύνθησαν.

Ὁ θροῦς τοῦ ὕδατος προστριβόμενος ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ ἀτμοπλοίου, ἀπετέλει πένθιμον ἐμβατήριον.

Κ. Ι. Καρόλου.

ΤΟΛΜΗΡΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

(Εἰκὼν)

Φίλος μου καλλιτέχνης διερχόμενος κατὰ τύχην πλησίον καταφύτου τινὸς λειμῶνος, καὶ παρατηρήσας ἐν αὐτῷ ἀπλῆν καὶ σεμνὴν νεάνιδα τόσον ἐνεθουσιάσθη ἐκ τῆς ὡραιότητός της, ὥστε ἀπεφάσισε πρὸς ἀνάμνησιν νὰ γράψῃ εἰκόνα, ἐν ᾗ ὡς ἐν κατόπτρῳ νὰ θεᾶται ἡδόμενος τὸ εὐνοηθὲν ἐκεῖνο τῆς φύσεως πλάσμα. Ἤρξατο λοιπὸν τοῦ ἔργου του καὶ μετὰ πάροδον μηνὸς ἐπαρουσίασεν εἰς τοὺς φίλους του τῷ ὄντι ἀριστούργημα. Ἡ ἰδανικὴ ἐκείνη εἰκὼν τῆς νεάνιδος, ἣν πᾶς τις θὰ ἐξελάμβανε ὡς μίαν τῶν Χαρίτων, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φυσικοῦ ἐκείνου κάλλους τοῦ λειμῶνος· ἡ μικρὰ ἐκείνη λίμνη μὲ τὰ κρυστάλλινα αὐτῆς ὕδατα, τὰ ὑψιτενῆ καὶ καταπράσινα ἐκεῖνα πέριξ δένδρα, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὁ αἴθριος, «ὁ γαλανὸς οὐρανὸς ἀπὸ 'πάνου», ἀποτελοῦν μὰ τὴν ἀλήθειάν τι τὸ ὁποῖον πρὸς στιγμὴν τοὐλάχιστον καὶ τὸν ψυχρότερον παρατηρητὴν ἠδύνατο νὰ κάμῃ νὰ νομίσῃ, ὅτι δὲν ζῇ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ !

Πλὴν δυστυχῶς ὁ φίλος μου καλλιτέχνης τόσον εἶχεν ἐνθουσιασθῇ ἐκ τῆς προτέρας αὐτοῦ παρατηρήσεως, καὶ τόσον εἶχεν ἐξαφθῇ ἡ τρυφερά του ἀκόμη φαντασία, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ παρέλθῃ ἡμέρα καὶ νὰ μὴν εὑρίσκῃ καὶ ἓν φανταστικὸν λάθος, κυρίως ἐπὶ τοῦ ἰδανικοῦ προσώπου τῆς νεάνιδος, τὸ ὁποῖον ταχέως ἔσπευδε νὰ διορθώσῃ. Οἱ ὀφθαλμοί, αἱ ξανθαὶ τῆς κεφαλῆς τρίχες, ἡ ρίς, ἡ πτυχὴ ἐκείνη τοῦ φορέματος παρὰ τὸ ῥῆσσον στῆθος, ἡ χείρ, ὅλα, ὅλα, τέλος ἤθελον ἀκόμη κάτι τι καὶ τοῦτο πάντοτε προσέτρεχε ὁ φίλος μου νὰ τὸ προσθέσῃ, ἵνα καταστήσῃ τὴν εἰκόνα του ὡραιοτέραν ἀκόμη καὶ αὐτῆς τῆς φυσικότητός της. Μάτην οἱ φίλοι του προσεπάθουν νὰ σταματήσωσι τὸ κακόν· ἦτο ἀδύνατον ! Ἕως οὗ τέλος ἡ ἐπιμελημένη διόρθωσις ἐπέφερε τὴν ἐντελῆ παραμόρφωσιν, καὶ ἡ τέως Χάρις, μὲ τὸ ἤρεμον βλέμμα της, μὲ τὸ γλυκὺ μειδίαμά της καὶ μὲ τὸ ἁπλοῦν ἱματίόν της, κατέστη Μέγαιρα ἀπαίσιος, Ἐρινὺς εἰδεχθεστάτη, καὶ τὴν ὄψιν ἀποτροπαιος, ἑτοίμη ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ καταστρέψῃ καὶ αὐτὸν τὸν δημιουργόν της ὅστις ὑπόστασιν τῇ ἔδωκε ! Μάτην ὁ φίλος μου προσπαθεῖ τότε νὰ καταστείλῃ τὴν ἔκπληξίν του, καὶ ἐναγωνίως ζητεῖ ν' ἀνεύρῃ ἐν τῷ ἔργῳ του, ἐκεῖνο ὅπερ ἀρχῆθεν ἰδανικεύθη. Ἀδύνατον! Ἡ μορφή της καὶ ἐν τῷ ὕπνῳ του ἀκόμη τὸν καταδιώκει!

— Αἴ, μὰ τοῦτο πλέον καταντᾷ ἀνυπόφορον, ἀνακράζει αἴφνης ὁ ἀγαπητός μου καλλιτέχνης, καὶ ἡ εἰκὼν βληθεῖσα μετὰ πατάγου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κατακερματίζεται, τὰ δὲ συντρίμματά της, συλλεγέντα ὕστερον ἐτέθησαν εἰς περίβλεπτον μέρος ἵνα διδάσκωσιν ἄλλοτε τὸν φίλον καλλιτέχνην νὰ μὴ ὑπερβαίνῃ τὴν ἐξιδανίκευσίν του.

Ἀθήνησι 1893.

Θάνος Γ. Τζαβέλλας.

Ο ΑΙΤΩΝ ΠΟΛΛΑ

(ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ)

Δύο ἐρατειναὶ ὑπάρξεις, ἀληθῆς καὶ ζῶσα ἀπεικόνισις δύο φιλουμένων καρδιῶν, χθὲς μόλις τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἀκατίου τῆς διὰ τοῦ γάμου συμβιώσεώς των θεῖσαι, ἔκειντο ἓν τινι πενιχρῷ δωματίῳ τὴν εὐτυχίαν αὐτῶν ἐν τῇ ἀμοιβαίᾳ των ἀγάπῃ, καὶ μόνη ταύτῃ εὑρίσκουσαι.

Προσέβλεπον ἀλλήλους ὑγροῖς καὶ ἐρωτύλοις ὀφθαλμοῖς, ἀποπνιγόμενοι ἐν τῷ γαλακτώδει ὁρίζοντι τοῦ αἰσθήματος, εἰς ἀπείρους δ' ἐξεχύνοντο ἐρωτικῶν δυνδιαλέξεων διαχύσεις, ἐνῷ ὁ ἐραστὴς θλίβων τὴν προσφιλῆ αὐτοῦ σύντροφον ἐπὶ τῆς καρδίας του, ἐμεθύσκετο ὑπὸ τῆς γλυκείας αὐτῆς μορφῆς καὶ χάριτος. Μαρία ! ἐλεγεν ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτήν, καὶ θλίβων τὰς δύο της χεῖρας ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του, πόσον σὲ ἀγαπῶ· ὦ, ἐὰν ἠξευρες .. Μαρ.. εἰς σὲ ὀφείλω τὴν εὐτυχίαν μου τὴν ἤρεμόν μου ταύτην καὶ ποιτικὴν ζωήν. Μαρία, . . . εἰπέ μοι πῶς δύναμαι νὰ σὲ εὐχαριστήσω ; τί δύναμαι νὰ σοὶ χαρίσω τώρα κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους.

—Δὲν γνωρίζεις ; . . . ἓν δακτυλ. . . ἓν περιδέρ. . ρ. . .αιον.

—Ναί, ἔχεις δίκαιον Μαρία μου, ἓν περιδέραιον, ἓν ὡραῖον περιδέραιον, τὸ ὁποῖον θὰ φέρῃς πάντοτε ἐπὶ τοῦ ὡραίου τραχήλου σου, καὶ ὅπερ θὰ σοὶ ἦναι ἡ μόνη ἀνάμνησις τοῦ συζύγου σου, ὁπότε ἐκεῖνος μακρὰν πλέον σου. . .θὰ ἐργάζηται, καθ' ἃς στιγμὰς θὰ πλάττῃ μόνος του φαντασιώδη ὄνειρα τοῦ μέλλοντος, καθ' ἃς στιγμὰς τέλος, σὲ μόνον θὰ σκέπτηται καὶ χειραγωγούμενος ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως τῆς γλυκείας σου μορφῆς, διὰ σὲ καὶ μόνην θὰ ἐργάζηται.

Ὦ ! σὲ εὐχαριστῶ Μαυρίκιε· πόσον εἶσαι καλὸς καὶ πόσον σὲ ἀγαπῶ ! εἶσαι, πάντοτε ἀγγελικώτερος ἀφ' ὅτι σὲ ἐφανταζόμην. ὦ! ἓν ὡραῖον περιδέραιον, τὸ ὁποῖον θὰ φέρω πάντοτε ἐπὶ τοῦ τραχήλου μου πρὸς ἀνάμνησίν σου· πλὴν Μαυρίκιε. τοῦτο, ποῦ θὰ τοποθετήσω ὅταν δὲν θὰ τὸ φορῶ ;

— Ὅπου σὺ ἐπιθυμεῖς, Μαρία μου, εἰς ἓν συρτάριον λ. χ.

— Εἰς συρτάριον ; ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ ἔχω πλέον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου.

— Θὰ τὸ ἔχῃς ὅταν ἀνοίγῃς τὸ συρτάριον.

— Μία ἐργασία. . .καθ' ἑκάστην Μαυρίκιε. . .ὦ ἐὰν εἶχον. . . ἀλλὰ δὲν θὰ ἤθελες νὰ μοῦ τὸ χαρίσῃς.— Ποῖον; Μαρία.— Ἓν κιβώτιον διὰ τὰ κοσμήματα, ἓν ὡραῖον κοσμηματοκιβώτιον, ἔνθα θὰ ἔβλεπον τὸ ὡραῖόν μου περιδέραιον διὰ τῶν κρυσταλλίνων τοιχωμάτων του.

— Καὶ ἂν σοὶ ἔδιδον καὶ τοῦτο ἐκείνης τὸ κιβώτιον ; . . .

— Ὦ πόσον μὲ ἀγαπᾷς, Μαυρίκιε, καὶ πόσον χαρίεν θὰ ἦτο τοῦτο ἐκ μέρους σου ; θὰ ἠδυνάμην νὰ τὸ θαυμάζω ἐπὶ τῆς ἱματοθήκης μου . . . Ἀλλὰ αὕτη εἶναι τόσον παλαιὰ, ὥστε ἤθελεν ἀποσβεσθῇ ἐκ τῆς λάμψεως τοῦ κιβωτίου.

— Βεβαίως τὸ ὡραῖον κιβώτιον θὰ ἐπήγαινεν ἐπί τινος κομψοῦ ἐπίπλου.

— Ἀ ! δὲν σοὶ λέγω τοῦτο, τοῦτο εἶναι εὐχάριστον μόνον νὰ τὸ φανταζόμεθα· πλήν, φαντάσου Μαυρίκιέ μου, φαντάσου ἓν περιδέραιον ὡραῖον ἐντὸς ὡραίου κιβωτίου ἐπί τινος λαμπρᾶς ἱματιοθήκης. . . ὦ πόσον εἶσαι καλὸς Μαυρίκιε. . . Ἀλλά. . .

— Τί ἀλλά ;. . .

— Τὸ πτωχόν μας δωμάτιον, τὸ τόσον ἁπλοῦν, τὸ τόσον μέτριον, πόσον ἤθελεν ἐξευτελισθῇ ἐμπρὸς τοιαύτης ἐπιπλώσεως. . . ὥστε. . .

— Πιστεύεις ;

— Ἔλα δὰ τόσον ἀφιλόκαλος δὲν εἶσαι· πήγαινε νὰ ἐνοικιάσῃς ἓν ὡραῖον διαμέρισμα.

— Τότε διατί νὰ μὴ σοὶ ἐνοικιάσω μίαν ὡραίαν οἰκίαν ;

— Ὦ Μαυρίκιε εἶσαι· εἶσαι εἷς ἄγγελος ; πόσον σὲ ἀγαπῶ ; ὦ ναί· νὰ μετοικήσωμεν εἰς μίαν ὡραίαν οἰκίαν κάτωθεν τῶν παραθύρων τῆς ὁποίας θὰ ἐκτείνηται παμμέγιστος ὁρίζων, ἡ θάλασσα, θα ἀντανακλᾷ ἐπὶ τῶν παραθύρων της τὰς θαλπερὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας. . . τὰ πτηνὰ θὰ ψάλλωσι χαιρετίζοντα τὴν αὐγήν, τὸ δὲ ἠδὺ των τερέτισμα συνοδευόμενον καὶ ὑπὸ τοῦ ψιθύρου τῶν ὑπὸ τῆς αὔρας σαλευομένων κλάδων τῶν δένδρων θὰ φθάνῃ μέχρις ἡμῶν, καὶ οὕτω θὰ λικνιζόμεθα εἰς ἄλλον κόσμον, φαντασιώδη, ὑψηλόν· ὦ Μαυρίκιε, θὰ ἤμεθα εὐτυχέστατοι· ἐγὼ δὲ καθημένη παρὰ τὸ πλευρόν σου θὰ ψάλλω τοὺς ὡραίους ἐκείνους στίχους τοὺς ὁποίους μοὶ ἐδώρησας.

— Ὦ ἀγαπητή μου Μαρία . . . γλυκύτατέ μου ἄγγελε, πόσον σὲ ἀγαπῶ· διὰ σὲ τὸ πᾶν, τὴν περιουσίαν μου, δι' ἓν σου μειδίαμα, καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ζωήν μου, πλήν, ἄνευ ὡραίας οἰκίας τὰ ἔπιπλα ἄχρηστα, ἄνευ ὡραίων ἐπίπλων ἡ ἱματιοθήκη ἄσις ἐν μέσῳ Σαχάρας, ἄνευ ἱματιοθήκης τὸ κοσμηματοκιβώτιον θὰ ὁμοιάζῃ πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἑνὸς *βρακᾶ*, ἄνευ αὐτοῦ τὸ ὡραῖον περιδέραιον ἀφανές. . . ἀλλ' ὅλα ταῦτα δύνανται νὰ ἐξοικονομήσῃ μηνιαίως μισθὸς 150 δραχμῶν; Λοιπὸν ἐς ἄλλοτε τὸ περιδέραιον.

Κ. Κ. τ. φ.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Τιμὴ εἰς τὸν θαλασσοπόρον Behring. Ἡ ρωσσικὴ κυβέρνησις, προὐτίθεται, ὡς λέγεται, νὰ ἐγείρῃ μνημεῖον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ διασήμου θαλασσοπόρου Behring, ἐν τῇ φερωνύμῳ νήσῳ. Ὁ τάφος οὗτος ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ πληρώματος ρωσσικοῦ τινος πλοίου

Ὁ πλοίαρχος Nillas Behring, ὅστις ἔδωκε τὸ ὄνομά του εἰς τὸ στενόν, ὅπερ χωρίζει τὴν Ἀσίαν ἀπὸ τῆς Ἀμερικῆς, ἀπέθανεν ὡς γνωστὸν ἐν ἔτει 1741.

—

Στρατιωτικὰ γραμματόσημα. Ἡ λύσις τοῦ ζητήματος τῆς κατασκευῆς στρατιωτικῶν γραμματοσήμων, ὅπερ ἀπησχόλησε ζωηρῶς καὶ ἐνδιαφέροντως ἐσχάτως τὴν Γεν. Διεύθυνσιν τῶν ταχ. καὶ τηλεγράφων καὶ τοὺς ἐνδιαφερομένους ἐν Γαλλίᾳ, προσέκρουσεν εἰς πολλὰς δυσκολίας, διότι ὑποτίθεται ὅτι τοιούτων γραμματοσήμων θὰ δύναται ἕκαστος νὰ ποιῆται χρῆσιν καὶ μὴ στρατιωτικός. Συνεπῶς ἤδη γίνεται σκέψις ὅπως ἐν ἑκάστῳ συντάγματι σφραγίζονται μόνον αἱ ἐπιστολαὶ τῶν στρατιωτικῶν, διὰ σφαγίδος φερούσης τὸν ἀριθμὸν τοῦ συντάγματος καὶ νὰ ὑπόκηνται εἰς πληρωμὴν ἠλαττωμένου τέλους ἀπὸ μόνον τῶν ἀποδεκτῶν των.

—

Οἱ μεγαλόσταυροι τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς. Ἐκ τῶν ξένων ἡγεμόνων καὶ βασιλοπαίδων φέρουσι τοῦτον οἱ αὐτοκράτορες τῆς Ῥωσσίας καὶ Αὐστρίας, οἱ βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἰταλίας, τοῦ Βελγίου, τῆς Δανίας, τῆς Πορτογαλλίας, τῆς Σουηδίας καὶ Νορβηγίας, τῆς Ῥωμουνίας, τῆς Σερβίας, τοῦ Μαυροβουνίου, τῆς Βαυαρίας, ὁ Μιλάνος, καὶ ὁ Πρίγκιψ τῆς Οὐαλίας, ὁ Τσάρεβιτς, οἱ μ. δοῦκες Ἀλέξανδρος καὶ Βλαδίμηρος, ὁ δοὺξ τοῦ Ἐδιμβούργου, οἱ μ. δοῦκες τῆς Αὐστρίας Ἀλβρέχτος Κάρολος, Βίκτωρ, Σηνιέ, Φρειδερῖκος, Φερδινάνδος τῆς Τοσκάνης, ὁ Βάττεμβεργ, ὁ Χεδίβης, ὁ Βέης τῆς Τύνιδος, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας, ὁ βασιλεὺς τοῦ Σιάμ, ὁ Σάχης, ὁ Ἀλέξανδρος Φρειδ. τῆς Βυρτεμβέργης, ὁ διάδοχος τῆς Ἑλλάδος Κωνσταντῖνος καὶ πρό τινων ἡμερῶν ὁ βασιλόπαις Γεώργιος.

Ἐκ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν φέρουσι τοῦτον, ὁ Βίσμαρκ, ὁ Χοενλόε, ὁ Μέττερνίχ, ὁ Γίερς, ὁ Βανόφσκης, ὁ Βυροντσὼφ Δασκώφ, ὁ Μορεγχαΐμ, ὁ Δέλα-Ρόκα, ὁ Βενόσια, ὁ Σαγάστας, ὁ Κανόβας δὲ Καστέλλο, ὁ Μαρτινὲζ-Κάμπος, ὁ Κλαμὴλ πασσᾶς, ὁ Ἐσσὰδ πασσᾶς. Ἐκ τῶν ἡμετέρων ὁ κ. Δηλιγιάννης καὶ ὁ κ. Τρικούπης. Ἐκ δὲ τῶν Ἄγγλων ὁ Γλάδοτων καὶ ὁ Σαλισβουρῆ οὐδὲν γαλλικὸν παράσημον φέρουσι.

ΑΗΣΜΟΝΗΘΕΙΣΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ἡ συμπάθεια εἶναι ἡ ἀληθὴς καὶ θελκτικωτάτη τῆς ἀθωότητος λαλιά, εἶναι τὸ κάλλιστον αὐτῆς τεκμήριον, εἶναι ὅπως ἡ αἰδὼς εἰς τὰς παρειὰς τῆς παρθένου.

Διατί ἡ εὐτυχία ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου, διατί τοὐλάχιστον νὰ μὴν ἦτο σῶμά τι ὑπαρκτόν, τοῦ ὁποίου ἅπαξ τις γενόμενος κάτοχος, νὰ μὴ φοβῆται πλέον τὴν ἀπώλειαν ;

Ἂν ἀπὸ τοῦ βίου τούτου ἡμῶν ἔλειπεν ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ διαγράφουσα καθήκοντα ἀγάπης καὶ ἀρωγῆς πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν ἀνθρώπους, ἡ εὐγενεστέρα καὶ θειοτέρα τῶν ἀπολαύσεων θὰ ἦτον ἡ αὐτοχειρία.

Ἕως πότε θὰ διαρκέσῃ ὁ συρμὸς τῆς κοινωνίας, ἡ ἔκτρωσις αὕτη τῆς φιλαυτίας τοῦ πλουσίου καὶ τῆς φιλοδοξίας τοῦ ἰσχυροῦ, ὁ διαιρῶν τοὺς ἀδελφοὺς ἀνθρώπους εἰς τάξεις καὶ τίτλους ;

Ἡ ἐπαύξησις σήμερον τῶν ἀναγκῶν καλεῖται, πρόοδος, πολιτισμός.

Ἡ Ἑλληνικὴ φιλολογία εἶναι θέατρον οὐράνιον καὶ περικαλλέστατον, ἔνθα ἡ ψυχὴ καθαιρομένη τοῦ χαμερποῦς καὶ ἀτίμου πάθους, φέρεται πρὸς τὸ θεῖον καὶ ἄσπιλον· ἡ ἑλληνικὴ φιλολογία εἶναι μελίγλωσσος μάγισσα, ἑξαρπάζουσα καὶ ἀποπλανῶσα τὴν ψυχὴν πρὸς τὸ ἄπλετον καὶ ἀνέσπερον φῶς τοῦ ἀληθοῦς καὶ ὡραίου· εἶναι ἀπαύγασμα καὶ κελάδημα θεοσύτου τινος οἴστρου· εἶναι τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο νάμα, ὅπερ φαίνεται ὅτι ἔχει τὴν πηγήν του εἰς τοῦ ὑψίστου τὸ στῆθος.

Ὁ τοῦ Περικλέους αἰὼν εἶναι χρυσοῦς καὶ ἀστερογείτων κολοσσὸς, τοῦ ὁποίου βάθρον εἶναι σύμπασα ἡ οἰκουμένη, εἶναι τὰ περιφανῆ προπύλαια, ὄπισθεν τῶν ὁποίων ἐγείρεται ὁ Παρθενὼν—τοῦ Θεοῦ.

† Σπυρίδων Βασιλειάδης.

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

Φῶς εἶσαι τῶν ὀμμάτων μου. Ψυχὴ τοῦ σώματός μου.
Ἀστὴρ εἶσαι τοῦ βίου μου, ἡ σκέψις τοῦ νοός μου.
Ναὸς εἰς ὃν προσεύχομαι, Θεὸς εἰς ὃν πιστεύω !
Ἡ μ' ἄλλους λόγους εἶσαι σὺ τὸ ὂν ὅπερ λατρεύω !

Παπουλιᾶς.

Τῷ περισπουδάστῳ καὶ ἀξιολόγῳ κ. Β. Βουλγάρει.

Εἰς Ἀθήνας

(Πρὸ τῆς εἰκόνος σου)

Τὸ γόνυ κάμπτω εὐλαβῶς πρὸ δαφνηφόρου δόξης,
πρὸ τῆς εἰκόνος γεραροῦ, Σοῦ, Βούλγαρι σεπτέ·
καὶ ἐν ἐκστάσει μυστικῇ, ἐκ τῆς ψυχῆς μου ὅλης,
τὸ νέον ἔτος εὔδαιμον, Σοὶ προσφωνῶ, κλεινέ.

—

Ἡμιμαθείας ἔθραυσας τὰς σιδηρᾶς της πύλας,
ἐκλάμψας, ὥσπερ νικητὴς ἀκλόνητος, κλυτός.
καὶ διαρρήξας τοὺς φραγμοὺς τῆς φρικαλέας σπείρας,
διὰ τῆς πανσοφίας σου μαρμαίρεις ἀγλαός.

—

Ἐσκέλισας τὸ ἔρεβος, τὴν ἄβυσσον, τὸν δνόφον,
καὶ βάθρον ἀκτινόπλεκτον ἀνῆλθες ὑψηλόν·
ἀπεκομίσω δάφνινον στέμμα ἀκτινοβόλον,
ἄρας τὸ παραπέτασμα τοσοῦτων ἀρετῶν.

—

Στέφος, τὸ μάρτυρος, κλεινὸν τὸ μέτωπόν Σου στέφει·
ὦ Μουσοπόλε γεραρέ, εὐφίλητε, σεμνέ.
συναισθημάτων ὑψηλῶν ἡ Σὴ καρδία γέμει,
καὶ δόξα ἡ ἀθάνατος προσμένει καὶ Ἐσέ ! !

Κλεανθης Α. Βαστάρδακης.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

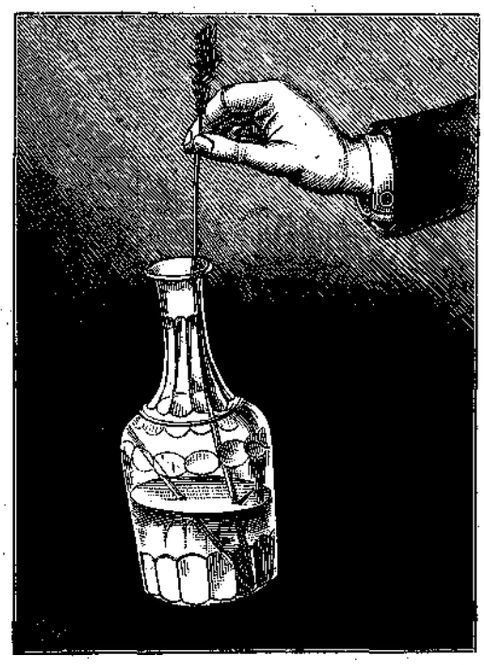

ΑΝΥΨΩΣΙΣ ΦΙΑΛΗΣ ΠΛΗΡΟΥΣ ΥΔΑΤΟΣ ΔΙ' ΑΧΥΡΟΥ

Περίεργον πείραμα ἀποδεικνύει ἡ παρατιθεμένη εἰκών, πείραμα οὗτινος ἡ ἐκτέλεσις κατ' ἀρχὰς μὲν φαίνεται ἀκατόρθωτος, πλὴν οὐδὲν ἐν τούτοις ἁπλούστερον. Λυγίσατε ἓν ἄχυρον πρὶν τὸ εἰσαγάγητε εἰς τὴν φιάλην, εἰς τρόπον ὥστε τὸ λυγισθὲν μέρος, λαμβάνον λοξὴν θέσιν, νὰ ἐνεργῇ διὰ συμπιέσεως πρὸς συγκράτησιν τῆς φιάλης, ὅταν ἀνυψῶμεν αὐτήν. Καλὸν εἶνε νὰ ἔχῃ εἰς τὴν διάθεσίν του ὁ ἐκτελῶν τὸ πείραμα τοῦτο στελέχη τινὰ ἀχύρων, ἐντελῶς ἄθικτα καὶ ἄθραυστα, ὅπως δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα πιθανὸν νὰ θραυσθῶσι κατὰ τὴν πρώτην ἐκτέλεσιν. Δοκιμάσατε. Φ. Π.

ΑΔΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Ζ. Γ. *Νέαν Ἔφεσον.* Συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμότατα διὰ ζωηρὸν ὑπὲρ τῆς «Φύσεως» ἐνδιαφέρον σας. Ταχυδρομικῶς ἀποδείξεις.— Λ. Ξ. *Δαρδανέλια.* Ἐνεγράφητε. Εὐχαριστοῦμεν προθυμίαν σας.— Δ. Ζ. *Ἐνταῦθα* Ἐπιστολὴ ἐλήφθη, ἔχει καλῶς.— Γ. Φ. *Λαμίαν.* Συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν πάντες. Εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς θερμότατα διὰ ζωηρὸν ὑπὲρ τῆς «Φύσεως» ἐνδιαφέρον σας.— Κ. Λ. *Metelin* Συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Ταχυδρομικῶς καθέκαστα.—Ἀ. Π. *Ἀδραμίτιον.* Ἐπιστολὴ καὶ 20 δραχμαὶ ἐλήφθησαν. Ταχυδρομικῶς ἐγράψαμεν.— Κ. Φ. Κ. *Ἀλεξάνδρειαν* Ἐπιστολὴ καὶ ποιημάτιον ἐλήφθησαν. Ἔχει καλῶς. Συνδρομητὰς δὲν ἐλάβομεν ἔτι. Ἀναμένομεν τινάς — Γ. Φ. *Μεσσήνην.* Ἐπιστολή, Δελτάριον ἐλήφθησαν. Ἀσχολίαι πολλαί, ἀδιαθεσίαι καὶ ἔλλειψις χρόνου ἠμπόδισαν ἐκτέλεσιν παραγγελίας σας ἐγκαίρως. Ἡσυχεῖτε, ἱκανοποιήσωμεν ὑμᾶς τάχισα.— Ι. Δ. *Μεσολόγγιον.* Δελτάριον ἐλήφθη. Ἀγγελία οὐχί. Σημειώσατέ μας παρακαλοῦμεν ὀνόματα.— Γ. Α. Κ. *Ὀλτενίτσαν.* Δελτάριον ἐλήφθη. Ἀποροῦμεν ἐπὶ καθυστερήσει φύλλων. Γράφομεν.— Κ. Α. *Κάϊρον.* Συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν. Χρυσοδέτους τόμους καὶ ἀποδείξεις ἀπεστείλαμεν. Ἐγράψαμεν. Εὐχαριστοῦμεν. — Κ. Β. *Θεσσαλονίκην.* Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ταχυδρομικῶς καθέκαστα.—Π. Γ. Α. *Νάξον.* Ἐπιστολὴ καὶ φυλλάδια Πηνελόπης ἐλήφθησαν. Ζητούμενα ἀπεστάλησαν ὑμῖν. Ἀναμένομεν νεωτέραν σας.—Π. Ζ. *Θουρίαν.* Συνδρομή σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν πολύ. —Κ. Π. *Φιλιππούπολιν.* Ρ. Κ. *Καλάμας.* Δ. Δ. *Κέρκυραν.* Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς «Φύσεως» κρίσεις σας.—Κ. Ε. *Πειραιᾶ.* Ἐλήφθη. Γ. Γ. *Πειραιᾶ.* Εἰς τὸ προσεχές.—Ρ. C. O. *Λονδῖνον.* Εὐχαριστοῦμεν. Θὰ προσπαθήσωμεν. Ν. Π. *Κωνσταντινούπολιν.* Στερούμεθα ἐπιστολῆς σας. — Φεῦ! καὶ Πένσχα *Phie.* Ἀδυνατοῦμεν νὰ τὸ πιστεύσωμεν ἔτι.—Ρ. Σ. Ο. *Ρεδαιστόν.* Προθύμως· πλὴν, καὶ περὶ ἡμῶν δὲν ἔχει κῦρος ἡ πρώτη ὑπόσχεσίς σας; —Γ. Ε. *Πειραιᾶ.* φύλλον ἀποστέλλεται τακτικῶς. Ἐνεγράφητε ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρ. ε.ε. —Α. Κ. *Πειραιᾶ.* Φύλλον λαμβάνετε;

ΡΩΜΑΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Φ. ΒΕΡΤΟΛΙΝΗ

Μετάφρασις

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ

Μόνον τὰ ὀνόματα τοῦ γνωστοῦ ἱστορικοῦ Βερτολίνη καὶ τὸ τοῦ ἡμετέρου διαπρεποῦς κ. Λάμπρου εἶναι ἡ μόνη σύστασις συγγράμματος, ἐξυπηρετοῦντος μεγίστην τῆς ἱστορικῆς ἐπιστήμης ἀνάγκην, καὶ πληροῦντος ἐπαισθητοτάτην ἔλλειψιν. Ἡ περιπετειώδης ἱστορία τῶν Ῥωμαίων, ἡ πλήρης ἐπιβλητικῶν κατορθωμάτων, ὁ ὄγκος οὗτος μεγάλων γεγονότων, ἡ ἀθάνατος σειρὰ μεγάλων ἀναμνήσεων, μέχρι τοῦδε παρ' ἡμῖν δὲν ἦτο σαφὴς καὶ δι' ἀρκετῶν χρωστήρων εἰκονισμένη.

Ἤδη αὕτη ἐμφανίζεται μὲ πολύτιμα προσόντα ἅτινα καθιστῶσι τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἀπαραίτητον εἰς πάντα.

Ἡ ἔκδοσις γίνεται ἀνὰ τεύχη, ἐκτελεῖται δὲ μετὰ πρωτοφανοῦς καλλιτεχνικῆς δεξιότητος, ἥτις διακρίνει πάντα τὰ ἐκδιδόμενα ἔργα τοῦ γνωστοῦ κ. Καρόλου Μπὲκ, ὅστις διὰ τούτων οὐχὶ σμικρῶν ὠφελειῶν γίνεται πρέξενος εἰς τὴν ἐπιστήμην.

Τὸ ἔργον κοσμεῖται ὑπὸ λαμπρῶν εἰκόνων, ὡς ἡ παρατιθεμένη, εὐρωπαϊκῶν, ἐπὶ χάρτου ἀρίστου, καὶ εἰς σχῆμα μέγα 8ον.

Χάριν δ' εὐκολίας δύνανται οἱ βουλόμενοι νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ καὶ ἐν τῷ γραφείῳ τῆς «Φύσεως».

Ἡ σπουδαιότης τοῦ ἔργου, ἡ καλλιτεχνικὴ αὐτοῦ ἐκτύπωσις, καὶ ἡ λοιπὴ φιλοκαλία καθιστῶσι τοῦτο μοναδικὸν καὶ ὡς σύγγραμμα, καὶ ὡς τὸ λαμπρότερον κόσμημα ἐπιστημονικοῦ γραφείου.

Ἡ Τιμὴ δι' ὅλον τὸ ἔργον

διὰ τὰς	Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ	δρ.	**38**
»	Ἐπαρχίας	»	**40**
	Ἐξωτερικὸν	φρ.	**40**

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

Ἀρξαμένης τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ χρησιμοτάτου καὶ ἀναγκαιοτάτου τοῖς πᾶσι ἀνωτέρω συγγράμματος, περὶ οὗ προγενεστέρως ἐγράψαμεν, παρακαλοῦνται οἱ καθυστεροῦντες ἔτι ἀγγελίας αὐτοῦ, εὐαρεστούμενοι, ν' ἀποστείλωσι ταύτας πρὸς τὸν ἐκδότην.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

Ἀγοράζονται εἰς καλλίστας τιμὰς παλαιὰ γραμματόσημα μεταχειρισμένα, ἐπιστολαὶ παλαιαὶ καὶ ἐπιστολικὰ δελτάρια τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων ἐπικρατειῶν. Ἐπίσης ἀγοράζονται νομίσματα καὶ ἀρχαιότητες, παρὰ τοῦ κ.

A. WEISZ

Budapest (Hongrie) Vaczi-Körut 4

LA FAMILLE

JOURNAL HEBDOMADAIRE ILLUSTRE

Avec une gravure colorié chaque mois, par an 11 fr.
Sans la gravure, par an 9 fr.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Μετ' ἐγχρώμου εἰκόνος μηνιαίως· ἐτησίως φρ. χρ. **11**
Ἄνευ αὐτῆς, συνδρομὴ ἐτησίως φρ. χρ. 9

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ